

POKROK

PUBLISHING CO.

vydává
POKROK ZAPADU
a místní vydání

v Crote pro Saline okres, Neb., ve Schuyler a Clarkson pro Colfax okres, Neb., ve Wilson, Kans., pro stát Kansas, v Cedar Rapids, Ia., pro stát Iowa, v St. Paul a Minneapolis, Minn., pro stát Minnesota a v Tyn dall, S. D., pro stát South a North Dakotu.

Předplatné:
Pro Spojené Státy \$1.50. Pro Kanadu \$2.00. Do Evropy \$2.50 ročně.

Zásilky peněžní dějtež se pomocí peněžních poukázek (Money Orders), expresních poukázek (Express Money Orders), bankovních poukázek (Bank Draft), anebo v registrovaném dopise. Oznamujete-li své přestěhování, udejte starou i novou adresu.

Doplky z kruhů členství ochotně uveřejníme. Musí být slušné, psané bez úmyslu někomu osobně poškodit a podepsány plným jménem, ať již má být v redakci utajeno, anebo a dopisem zveřejněno.

PO PÁDU VARŠAVY.

Pád Varšavy, starožitného kapitoly Polsky, je novou ukázkou výhody připravenosti nad nepřipraveností. Němci, těžce z dřívějších svých omylů v pokusech dobýtí města, zahájili boje útoky, ku kterým připravili ve dokonalé. Jsouce podporováni systemem železničním na pohraničí a tentokrát velkými rezervami, dostatkem střeliva a jiných potřeb, byli schopni provést odvážný tento pohyb do posledních podrobností. Rusové nebyli podporováni tak dobrým železničním systemem a zásoba střeliva rovněž nebyla dostatečná. Nebyli tak připraveni jako nepřítel, který nepochybně postavil proti nim i převahu v mužstvu. U Varšavy zvítězila připravenost nad nepřipraveností.

Je tu nyní otázka, získalo-li Německo dobytím Varšavy takových výhod, aby dostatečně odškodněno bylo za náklad, jaký na dobytí tohoto města věnovalo. Jaký je stav německých a ruských armád po příští boje, není možno doposud říci. Podarilo-li se Němcům seslabit carské armády tak, aby k jejich udržení na východě stačily menší vojenské oddíly a hlavní pozornost věnovati mohla se bojům na západě, pak Teutonů dobytím Varšavy získali. Jestliže ale nevykročí Mikuláš bude moci co nejrychleji udeřiti na armády nepřátel, pak vítězství německé je ceny problematické.

Jaké jsou německé úmysly po pádu Varšavy? Ve Francii a Anglii marně snaží se získati na otázku tuto odpověď. Kampaň na Visle blíží se pomalu ku svému zakončení. Udeří nyní německé voje na nově ruské linie na Bug řece a nebo se zakopají a připraví k defenzivní kampani v Polsku, zatím co hlavní armády posílány budou proti Francouzům a Angličanům na západě anebo proti Italům na jihu?

Ruské Polsko, západně od řeky Visly a značná jeho část východně od této řeky, nalézá se v moci rakousko-německých vojsk. Ale německí a rakouští stratégové nesetkali se s úspěchem v hlavní své snaze, chytiti do pastí hlavní část ruského středu, který leží severně a jižně od Varšavy.

Velkokníže Mikuláš, vrehní velitel ruských vojsk, provedl ústup tak, že získal si obdiv i u svých nepřátel. Předpovídalo se, že velké množství Rusů bude zajato při tomto ústupu a že carské armády budou mítí takové ztráty, že na několik měsíců budou ochromeny. Ale ruské armády zůstaly neporáženy a dle posledních zpráv na severu nové linie zahájily znovu ofenzivu. Ruskému veliteli podarilo se vyprostiti celou armádu, a výjimkou malých zadaných oddílů, které při podobných příležitostech jsou pravidelně obětovány, z nebezpečného postavení a dostati svoje miliony v bezpečí na linii na řece Bug. Její střed tvoří Brest Litavsk. Nová ruská linie nyní běží téměř přímo severně a jižně a není výhledů v žádném místě.

Ruské posice jsou silnější geograficky, je větší počet mužů na jednotku a kromě toho armády nalézají se blíže svých zásobovacích základů.

Ruské defenzivní posice jsou silnější než kdykoliv před tím, ale přes to ruské armády nebudou moci zahájiti ofenzivní válku, ješto ruce jejich jsou svázaný nedostatkem střeliva. Bude to snad

trvatí několik měsíců, než Rusové budou moci podniknouti úpor za účelem vytlačení nepřítelů ze svého území. Z toho důvodu má se za to, že Němci pokusí se o opevnění linie na Visle tak, aby učinili ji nedobyteľnou a vřhnou hlavní svou ofenzivní sílu na jiné bojiště. Byly pronášeny různé dohady, kde možno očekávati v příštích dnech prudké boje. Zdá se, že příští velká německá kampaň zahájena bude na západě.

Mnozí jsou toho náhledu, že císař německý věnuje všemnu svoji pozornost a všechny svoje zdroje na proražení linie anglické v snaze dostati se do Calais na francouzském pobřeží. Také vojenští odborníci Spojených Států jsou toho náhledu, že nyní svět bude svědkem velkého zápasu mezi císařem Vilémem a lordem Kitchenerem o nejllepší bod na západní linii. — Jestliže lord Kitchener má doma velkou armádu, připravenou k posláni do Francie, pak měl by jí poslati co nejdříve na západní frontu. Čím dříve tato armáda ve Francii bude, tím lépe bude pro spojence.

Císař Vilém svoje další úmysly naznačil v telegramu, který poslal před nedávnem své sestře, královně řecké. V telegramu tomto naznačil, že zahájí na západě tak silnou ofenzivu, že celý svět bude překvapen. Právě se, že Němci raději by dobyli Calaisu než Petrohradu, Paříže a Říma, poněvadž odtud mohli by provéstí vpád do Anglie, o který se jim jedná více než o cokoliv jiného. Válka je jako oběh od Německa počítá, jako na úřo co nejvíce vydělá. Aby stalo se silným po válce s Francií v roce 1870, tak chce vytěžit z války i nyní. A Anglie je jedinou zemí, která je schopna zaplatiti Německu vydání s válkou spojené velkou válce náhradou. Finance Francie, Ruska, Italie a Belgie budou na konec obrovitého tohoto zápasu úplně vyčerpany.

Jenom Anglie bude schopna vydržeti toto velké finanční napětí, jak nejlépe bylo vidno z poslední válečné půjčky, která byla získána rychle a bez velkých potíží. Německo dobře ví, že jedině tehdy, kdy pevně usazena budou jeho vojska na půdě anglické a nalézáti bude se v jejich moci Londýn, Anglie přizná svoji porážku a bude se snažiti získati rychle mír. V tom případě německý císař byl by schopen diktovati podmínky míru. Anglie by byla nucena platiti.

Z těchto důvodů lze očekávati, že 40-milová anglická fronta na západní bojišti stane se opět scénou krvavých bojů. Calais musí býtí dobyt, má-li býtí docilem brzkého míru. Zprávy z Anglie oznamují, že anglické vojsko je připraveno k odražení německého útoku. Na linii 40 mil zdělí soustředěno je veškeré anglické vojsko a je dostatečně zásobeno střelivem. Angličtí důstojníci prohlašují, že linie je schopna udržeti se proti jakkoliv silnému náporu.

Projektované tažení na Calais vyvolává v Londýně neklid. Anglie dobře ví, že jeho zdar spočívá hlavně na okolnosti, jaké zaujmou stanovisko doposud neutrální země, Rumunsko, Bulharsko a Řecko. To je hlavní příčina, proč nyní diplomaté teutonských spojenců a trojdhody činí tlak na balkánské vlády a snaží se je přiměti k rozhodnutí. Kdyby Rumunsko, Bulharsko a Řecko postavilo se na stranu spojenců, naděje na nové německé vítězství na západě by se značně zmenšily. Rumunsko a Bulharsko mohly by postaviti do pole million dobře vyzbrojených a vycvičených mužů, veteránů z poslední války. Řecko pak podléti mohlo by se na bojích o Dardanely a umožnilo by tak Anglii a Francii, aby část vojsk, určených pro boje na Galipolském poloostrově, mohly použiti k sesílení linie na západě.

Rumunsko a Bulharsko nepochybně ve spojení s Ruskem a Srbskem zahájily by útok na centrální císařství na východě a tím Německo bylo by přinuceno, aby veškeré svoje mužstvo a děla ponechalo na východním bojišti. Od útoku na Calais pak bylo by nutno upustiti. Kdyby Rumunsko a Bulharsko zasáhly do zápasu, pak Německo a Rakousko ocitly by se ve velmi špatném postavení a jejich vojenské stroje byly by značně napjaty.

Německo snaží se proto se všech svých sil přiměti Rumunsko, Bulharsko a Řecko, aby zachovaly neutralitu. Teutonští spojenci jsou přesvědčeni, že činnou pomocí jmenovaných zemí získati usmohou, a

le za to nevzdávají se naděje, že podaří se jim udržeti je mimo velký evropský zápas. Tato tři malá balkánská království dovedou plně využívatí situaci a čechují se oběma skupinami války vedoucích národností v snaze získati nejlepší podmínky.

Je jisto, že spojenci v balkánských státech se zklamali. Anglie byla pevně přesvědčena, že získá pomocí floty v útoku na Dardanely. Z tohoto důvodu podnikla první útok na vodní úžiny tyto jenom s flotvem, majje za to, že vojska pozemního bude dostatek, až Řecko odhodlá se do zápasu vstoupiti. Rumunsko téměř od počátku války bylo nakloněno vstupu do zápasu na straně Ruska a kdyby bylo zakročilo v době, kdy ruské armády zaplavily Bukovinu, postavení ruských vojsk mohlo býtí mnohem výhodnější. Odkládání se zakročím poskyto Rakousku a Německu příležitost k nabrání dechu a k napravení všech nedostatků. Dnes Rakousko i Německo jsou silnějšími než byly před šesti měsíci, kdy byla nejvýhodnější doba pro vstup Rumunsko do války.

Stanovisko flota je podivné. — Kolem 4,000,000 řeků nalézá se pod tureckým jhem a nikdy před tím Řekové neměli takovou příležitost k osvobození svých bratří jako v době přítomné. Národ řecký sám je ochoten vstoupiti do války, poněvadž v přítomné době za poměrně malých obětí dalo by se dočísti velkých výsledků, ale královská rodina válce nakloněna není. Musí býtí pamatováno že tato rodina má za sebou silnou stranu. Je pravdou, že strana, jež nakloněna je válce, je silnější, ale přes je jenom její vliv není rozhodující.

Rumunsko rádo by osvobodilo kolem 4,000,000 Rumunů, žijících pod rakouským jhem. I Rumunsko by v přítomném konfliktu poskytuje příležitost, jaká nevykysití třeba se již nikdy později, aby za poměrně malých obětí dočtilo velkých výsledků. Rumunsko samo nikdy nemohlo by se odvážiti měřiti svoje síly s Rakouskem. — Nyní ale, kdy Rakousko napadeno je na několika stranách, Rumunsko mělo by příležitost dočísti rychlých vítězství, aniž by narazilo na velký odpor. Spojenci poukážou na tuto příležitost a jsou ochotni v případě svého vítězství poskytnouti Rumunsku ony části Rakousko-Uherska, které jsou osazeny lidem rumunské národnosti. Teutonští spojenci nabízí Rumunsku Bukovinu a ruskou Bessarabii, jakmile z této Rusové budou vytlačeni.

Mnozí jsou toho náhledu, že balkánské státy již dávno nalézaly by se v přítomné válce na straně spojenců, kdyby nebylo té okolnosti, že jejich panovníci, kteří jsou vesměs teutonského původu, svým vlivem snaží se zabrániti zakročím, bez ohledu na to, že nechtávají tu unikati příležitost, již podobná snad nenaskytne se již nikdy jindy.

Král Konstantin řecký je potomek teutonského panovnického rodu Schleswig-Holstein a nalézá se úplně pod vlivem zehtralé své manželky, jež je sestrou německého císaře. Král rumunský, Ferdinand, je puvodem Hohenzollern, to jest, je členem pruského panovnického rodu, jehož císař Vilém je uznanou hlavou. Král bulharský, Ferdinand, je potomkem jiné německé panovnické rodiny. Saxe-Coburg, narozen byv a vychován v Rakousku, Panovníkem Bulharska zvolen byl asi před čtrvístoletím.

Oba Ferdinandové jsou velice zaimožni. Jejich hlavní investicenty jsou v Rakousku a Německu. Oba byli již rakouskou a německou vládou varováni, že jejich majetky v těchto zemích budou skonfiakovány, jestliže dovolí, aby jejich země podlély se na válce na straně spojenců. — Pravou příčinu svého odporu k válce na straně spojenců ovšem ti to panovníci musí tajiti, neboť národové, jimiž panují, nemají valné chuti obětovati svoje vlastní zájmy zájmům panovníků.

Rumunsko, Řecko i Bulharsko musí počítati především s budoucností. Bulharsko touží po tom, aby vytlačilo Turky úplně z Evropy a stalo se páncem krajin, které doposud nalézají se v moci Turků. Rumunsko ví, že jeho expanse může býtí řízena jenom směrem k Rakousku a spojení rumunského

národa mohlo by býtí provedeno jenom na útraty Rakouska. Je síce pravdou, že i v ruském území zážije značná část Rumunů, ale o tyto krajiny, kde nalézá se také velké množství jinorodců, se nejedná Rumunsku tak jako o Sedmihradsko, kde Rumuni tvoří převážnou většinu obyvatelstva. Řecko touží po rozšíření svých držav na útraty Turecka. Spojenci, nebude-li jim balkánskými zeměmi vyhověno nyní, kdy pomoci jejich potřebují, budou se v budoucnosti snažiti klásti překážky národním aním balkánských zemí. Z těchto důvodů možno očekávati, že diplomaté trojdhody, vlastně již čtyrdhody, neboť Italie nepochybně po válce utvoří svazek s Ruskem, Francií a Anglií, setknají se s úspěchem a balkánské národnosti postaví se do řad nepřátel centrálních císařství.

VSADILI JSME NA ŠPATNOU KARTU?

Současné se zprávami o neúspěších spojenců docházejí ze staré vlasti zprávy o persekuci českého lidu a žalářování předních českých lidí. Je přirozeno, že tyto zprávy přispívají k vážným obavám o osud národa českého a slyšíme již tu a tam hlasy, že vsadili jsme na špatnou kartu, když veškeré své naděje vložili jsme do vítězství spojenců.

I kdyby nebylo té okolnosti, že naděje na vítězství spojenců jsou se doposud takové jako na počátku války, jsou tu i jiné okolnosti, které musí nás sesílit v vědomí, že nemohli jsme jednati jinak. — Nikdy před tím nemluvalo se v evropských diplomatických kruzích o nutnosti osamostatnění národa českého tolik, co v přítomné době. Nikdy před tím tužby naše národní nebyly tak často stavěny před forum evropské veřejnosti jako nyní.

Poslední zprávy ze staré vlasti nasvědčují tomu, že celý národ český sjednocen je v přesvědčení, že v rámci rakouské říše není pro něho místa. Evropská válka semkla Rakousko a Německo v těsnější svazek a je dnes téměř jisto, že Rakousko po válce stane se součástíou Velkého Německa. Co to by znamenalo pro národ český, můžeme si snadno vypočítati. Nedá se síce myslet, že mohlo by býtí provedeno poněkud osmimiliónového důležitě silného národa, ale jeho vývoj na řadu let byl by zastaven, neboť boje s germánskou hydrou vyčerpávaly by všechny naše síly.

Byly doby, kdy přední vůdové národa se domýšleli, že v silném Rakousku je záruka naší bezpečné budoucnosti. Byly doby, kdy čeští předáci doufali v obrat smýšlení rakouské vlády ve prospěch Čechů. Ješto před třiceti lety, když v srpnu roku 1855, došlo k schůzce rakouského císaře s carem ruským v Kroměříži, napsaly Národní Listy: "Tento zjev v osobních poměrech mezi vladaři rakouským a ruským dlužno pokládati za důležité; potěšitelný pokrok na dráze k onomu cíli, jenž v budoucnosti oběma státním kune. Rakousko s veskerou budoucností svou je poukázáno na přátelskou součinnost, na dobré srozumění, na upřímný spolek s Ruskem. I vnitřní jeho složení, i zeměpisná poloha, i národohospodářský vývoj jeho dávají mu poznavati v Rusku nejvíce přirozenějšího a nejvěrnějšího spojence a družu. Nepopratelná většina domácích Slovanův už nedá se odstréti a zatajiti, aby Rakousko jako druhdy mohlo býtí považováno ve světě za bratřího ze stát německý. I povinné zřetele ku této slovanské vlastní většině už neshodují se s pěstováním nějaké zářlivosti a nevole k severnímu velestatu slovanskému. Zádají-li rakouští Němci, aby tato říše chovala se přátelsky k novému císařství německému, kteréž přece jenom u Sadové vzalo svůj počátek, mají zajisté i zdejší Slované plně právo dovolávati se, aby Rakousko upustilo ode všle nádvěry k velmoce slovanské, která mu prodělala posledního století tolik důkazů své příně a dobrého nezántného sousedství byla podala. A nyní již situace světového trhu, jako i nevyřízené otázky balkánské přímo nutkají Rakousko, aby sobě hledila dokonale, upřímně shody s Ruskem a dalo výhost všem šepcům, kteří mu lid Rusku jako nebezpečného konkurenta ve velmoce jeho zdůstajnosti. — Pravda jest ta, že Rakousko mnohem více výhod nabude ve spoleku s Ruskem, než bez něho, některé a toť právě nejdůležitější otázky

své, vyřídí toliko ve shodě s ním, ale z nedůvěry k němu je napřed má jenom škoda. Alliance rakousko-ruská je pro monarchii habsburskou hlavním článkem programu, aš chce-li tato monarchie opravdu naplniti svůj velký, dějinný, zeměpisný a kulturní úkol.

R koučko ale neuposlechlo tohoto upřímného hlasu českého před třiceti lety a Bismarckovi podařilo se přesvědčiti rakouské diplomaty, že budoucí osudy Rakouska jsou bezpečnější v spjatí onudě s říši německou. Rakouští diplomaté nechali se přesvědčiti, že Rusko usluje o změnění významu Rakouska jako světové moci. Rakousko dostalo se do vleku Německa a že to bylo jenom k jeho škodě, tomu nasvědčují neúspěchy v balkánské politice. Rakousko mohlo mítí dnes nepopíratelný vliv na Balkáně, kdyby jeho diplomatické počiny nebyly řízeny zlomyslnou rukou z Berlína. — Rakousko dnes mohlo opanovati balkánské trhy, kdyby bylo spolupracovalo s Ruskem v balkánském programu a nesedlo na lep programu pangermanismu, jenž ukázal se nepraktický, poněvadž narážel na nepřekonatelné přirozené překážky. Osudný tento omyl se nyní na Rakousku mstí.

Rakousko, poněvadž dalo se do vleku Berlína a na jeho příkaz přestavovalo protislovanskou politiku, seslabilo se politicky i národohospodářsky a nyní je vrakem, který z područí Berlína se nedostane. — Ješto před třiceti lety byla možnost náprava české politikové k ní upřímně radili, ale Rakousko odvrátilo se od tohoto směru, který mohl znamenati jeho záchranu. — Jak už svrchu podotčeno, Rakousko uvázalo se úplně v područí Německa. Bylo to Německo, které během přítomné války bylo nuceno upokojiti Uhry. Rakousko podrobilo se příkazu Berlína a U-brům dalo větší hlas v řízení osudů země. Bylo to Německo, které za Rakousko vyjednávalo s Italií. A bude to Německo, které po této válce, skončí-li pro ně vítězství, bude považováti za svoji povinnost "zavěstiti" pořádek" v říši rakouské. Rakouští Němci, kteří posílávali po Berlín po celé poslední století, mohou býtí úplně spokojeni. "Zavedení pořádku" v říši rakouské Německem je vše, po které toužili a touží. Německo pokusí se učiniti konec národnostním sporům Rakouska a jakým způsobem tohoto cíle bude se snažiti dosáhnouti, je na bíledni. Německo je rozhodnuto po válce provéstí "reorganisační" střední Evropy a touto "reorganisační" nevíce utrpí národ český.

Přijde tedy ku končím, proti kterým čeští politikové bojovali po půlstoletí. V roce 1848 český historik Palacký poslal sněmu ve Frankfurtě proslulý svůj přpis, v kterém bránil proti Německu právo Rakouska na existenci. V té době Čechové a Chorvaté viděli svoji záchranu v silné rakouské říši. V roce 1866, kdy vítězní Prusáci po bitvě u Sadové veřejnou proklamačí slibili Čechům právo na samostatný stát, lid český zůstal věrným Habsburkům. V té době národ český nalézal se ještě pod vlivem Palackého prohlášení z roku 1848: "Kdyby Rakousko neexistovalo, museli bychom je utvořiti." —

Ale již v roce 1872 po nezdaru Hohenwartových smířovaček prohlásil týž Palacký: "My, Čechové, byli jsme před Rakouskem a budeme i po něm." Tímto prohlášením Palacký dal na jevo, že litoval svého optimismu z roku 1848. Patrně přišel k náhledu, že Rakousko není schopno, aby se udrželo. Předpovídal přítomnou katastrofu Rakouska. A toto prohlášení Palackého je nyní souhrnem programu českého národa.

Přítomná válka sjednotila úplně český národ. Stranícké spory, které tak mnoho škody způsobily národu našemu, ustaly. Kdyby bylo podobné sjednocení ve chvíli, kdy vídeňská vláda zaslala české samosprávě polkové zřizování komisařské vlády v Čechách, dalo se mnohem zabrániti. Vláda při vypuknutí války měla naději, že některé z českých stran podaří se jí pro sebe získati. Počítala hlavně na mladočechy, kteří několikráte vytrhli jí trů z nohy. Ale ukázalo se, že ani na mladočechy počítati nelze.

Když vůdové českých stran uznali, kam kvapem hrupe se Rakousko, když mohli si vypočítati na prstech, že příští Rakousko bude vlastně jenom německou provincií, pohopili, že jakýkoliv

projev pro monarchii nebyl by na místě. Vláda nalézána na mladočechy i na jiné strany, aby učinili byli projev, a kterým mohla by se před světem chlubití. Ale takového projevu vyvutiti nedovedla. — Dlouho zaujímal vyčkávací stanovisko, ale když se přesvědčila, že odpor národa českého k válce a k přítomnému režimu každým dnem jenom vzrůstá, utekla se k starému svému prostředku: násilí.

Ale tyto násilné činy rakouské vlády jenom sesilují přesvědčení českého národa, že v odporu k vídeňské vládě nesmí ochabnouti. V přítomné kritické době postavil se na stranu práva a spravedlnosti a vzhledem ku své minulosti nemohl jednatí jinak. Nesmíme ani na okamžik nechat se nechtívati škarohlídstvím a domýšletí se, že vsadili jsme na špatnou kartu. — Kdybychom jednali jinak, prohráli bychom se na svém slovanství, na své minulosti. Násilí nesmí mítí žádného vlivu na naše rozhodnutí. Národ, který v tak vážných dobách jako je dnešní osvědčí pevnost charakteru, není národem určeným k vyhlutí. Naopak nevhodnost a ehabost v těchto chvílích by nám škodila. Doufejme pevně, že svatá naše věc zvítězí a podporujme obětavě národu za účelem osamostatnění národa našeho. Doufejme pevně, že doba, kdy nad krásnou naší vlastí zvednou se červánky svobody, je nedalekou!

ÚSPĚCH, MĚŘENÝ DOLLARY.

Je velké množství spisovatelů, kteří v časopisech, sbornících a knihách nám vypravují, jak možno dočísti úspěchu. Ale všichni tyto lidé měří úspěch nahromaděním dollarů. Dle jejich náhledu jenom ten člověk, který po úsilovné honbě za dollarem nahromadil majetek, setkal se s úspěchem. Kdo nahromadil million, je jejich ideálem. A proto tyto lidé náš, jak vydělávati peníze, jak hnáti se za dollarem, jakoby nahromadění peněz bylo hlavním posláním a cílem člověka na této zemi.

Několikráte bylo již řečeno, že honbě za dollarem podřizujeme svoji spokojenost, štěstí a klid. Je mezi námi málo spokojenosti a štěstí nedostává se do našich srdcí ani tehdy, kdy podarí se nám nahromaditi hromádky dollarů a kdy jsme, dle učení moderních amerických filosofů, úspěšnými. — Dollary nám spokojenosti nepřinesou.

Před nedávnem otištěn byl v jistém časopise dopis mladého muže, který po několikaletém pobytu v nové vlasti odebral se na venkov, zakoupil si několik akrů pozemku a věnoval se ovocnářství, zahrádnictví a rolnictví. Mladý tento muž píše, že není síce bohatým, ale cítí se úplně spokojeným, ješto malé jeho hospodářství poskytuje mu slušné živobytí a zbudu mu přece tolik, aby zakoupiti mohl si knihy, předplatiti několik časopisů a opatřiti si věci, které ho těší.

Lidé, kteří píší o úspěchu, jistě tohoto mladého muže by nezanesli na seznamu úspěšných lidí. Jeho kariéra není dosti okázalou. Nemahromadil dosti dollarů, aby jeho úspěch bil do očí. A přece tento mladý muž je úspěšným. Po příjezdu do Ameriky konal různé práce a jeho výdělky byly jenom malé. Ale přisilivostí stal se majitelem půdy, stal se nezávislým. Možná, že kdyby měl tolik dollarů jako Rockefeller anebo Carnegie, že nekoupil by si více pro sebe, než co již má, vyjímaje několika zbytečnosti, které k jeho spokojenosti by již nepřispěly. Hlavní věcí je, že pomohl si k spokojenosti, aniž by byl poškodil jiného, aniž by na jeho majetku lžba kletba. A takových úspěšných lidí jsou dostatek v každé osadě.

Je síce pravdou, i každý má se snažiti dočísti co možno nejvíce, ale postaviti, ale je také pravdou, že nejme všichni stejní a že ne každý hodí se pro místo výsoce zodpovědné. Je pravdou, že není vždy třeba mítí oběhdu anebo výsoce placené místo, aby člověk mohl se nazývati úspěšným. Kterýkoliv člověk, který čestně si vydělává slušné živobytí, vychovává doctně svoje rodinu a učiní ze sebe dobrého činitele v životě uvady, kde bydlí, může se považovati za úspěšného. Všechny theorie jsou ledivé a také ona, která měří úspěch na dollary. Spokojenost, klid a štěstí jsou hlavními součástkami pravého úspěchu.